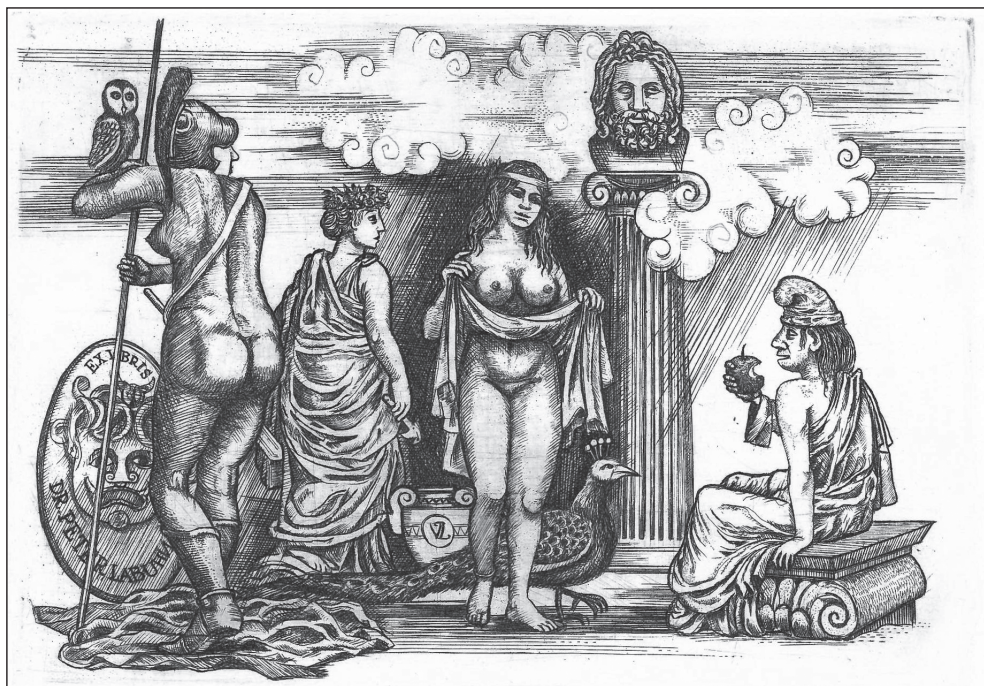

Kezük lebegő fű

Az este nem beszélgettünk nőkről, virágokról és borokról,
csak a bakter viharlámpája zörgött végig az utcákon,
erre botlódunk a többiekkel,
indultunk el a vízen, ezzel végződött az előző este is,
itt-ott szigetek, páskomok, mint foltok a tehenek bőrén,
alvó gyerekként láttuk a kutat, sók és tajtékok gyöngyén,
úgy táncolt benne a nap,
mint legelőtisztító lány fülbevalója, ha gereblyére esett,
és egymásba nyíló szobákban feküdtünk,
a messzeségből csak az akácok látszottak, görcsös ágak,
a kápolnában égve maradt az örökmécses és pár gyertya,
egyedül akartunk imádkozni az 1960-as évek istenéhez:
én kérlek, nagyon kérlek,
nehogy kalandozó testvérem, az ördög keze közé kerüljek!
tárgyak bennünk, kábítószeresek, egy vers kezdete,
mint egy népdal, egy dallam szám és tenyerem közt:
„ázott köpenyét kölcsönadta rám az ég,
ronggyá nyútt cipőm, amíg bírta, vitt feléd”,
hús vagy hány hétig nem láttalak, még azt sem tudom,
milyen szekerek vannak megrakva fényes kévékkel,
minden meztelen: halott, különösen a pajták, az istállók,
bagolykirályok borzongatják elém a holdat, mint a szél,
mely a szilvafa leveleit egyszerre ráfújja a szoba redőnyére,
megijedek a messzeségtől, az elejtett szavaktól,
ha majd egy őszi estén vagy máskor verseket olvasunk,
egyszer valaki felgyújtja a pincét,
hogyan megszagolja a hordók illatát,
villámlanak vissza a múltból a búcsún forgó vattacukrok,
az ötvenes, hatvanas, hetvenes, nyolcvanas évek,
bekölnizett kabátgallérok, az oltárterítő-szagú templom,
a vesztébe rohanó nyáj esperes-plébánosa, Lenarsich Imre,
aki már ott ül Jézus lábainál, éneklő orrhangon meséli,
hogyan mennek az angyalok, mintha nem is mennének,
csak úgy egyszerre máshol vannak, a réten, az erdőben,
a földet a kavicsos hegyre visszatalicskázzák,
mennek a Kismosó mentén tovább, kezük lebegő, mint a fű.

Kiss Mária

Mint egy öngyilkost, vadludas mocsárba temették el,
 a kétségbeesett vagy kedélyes szelíd hold arca tűnik,
 sánta öreganyám karácsony éjjelén majd meglátogat,
 engedelmes szívvel álmomban mindegyre hazajár,
 kóválygó hóesésben bontogat ázott kazlat,
 kerítések közt biceg ide-oda, belebámulva a hidasba,
 szemügyre veszi a malacot,
 a diófát, a pajta tegnapi repedéseit,
 a szobába megy, hogy lefeküdjön és tűnődjön,
 angyalként hallgatózik, azt mondja, sose felejtsem,
 összekeveredtek benne gyökerek, csontok,
 mint a száz évvel ezelőttiekben, keresem Kiss Máriát,
 tehene támolyogva kószál az égből lezuhant udvaron,
 szekérek közé dobja kolompját a fűbe harangnak,
 sárga pipitérnek, csalánba alvadt vályúnak,
 sánta öreganyám nincs ott, csupasz lábbal lép,
 fekete kendőjét odatűzi a kerti kukoricaszár lobogójára.

VÉN Zoltán: *Parisz ítélete*

Zsebkendőm tetején zsálya

Megint itt sétálnak este az angyalok,
ha kell, szót fogadok nekik,

kazlak, világok között inog a derekuk,
útifülevelet vízbe mártanak,
zsírral bedörzsölt lábukra ragasztják,
lapu gyökeréből készítenek fürdőt,
masszírozzák kicsit fázós ujjaik tövét,

tüdőmet avas szalonna növeli,
bennem a csúnya nyomorúság,
csomót érzek a gyomrom táján,
kirágja valami a hasamat,
gilisztákkal, húsdarabokkal tele az ágy.

Hetven év: kezem felomlott, pattogzik,
ég, mintha parázs lenne rajta,
mindenemet eljárta most már a fájás,
szabdalt szívemmel majd összeesek,
köd van a Bánat utcában, jár énvelem,

nyöszörögve forgolódom éjszaka,
már nem tartozom ehhez a világhoz,
zsebkendőm tetején zsálya,
a hátam olyan, mint az eleven seb,
fölébredek, fészülget az anyám.

Nem tudni, sose tudni, mi lesz velünk,
mikor kötődik görcsre kezünkben az ín.